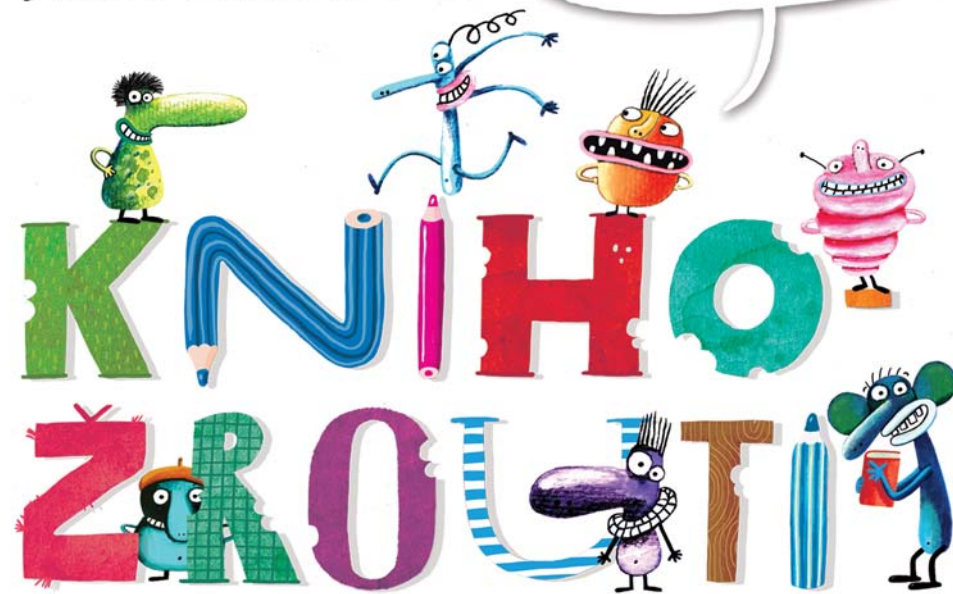

napsala
Klára Smolíková

Kdo se zakousl
do knih?

2., rozšířené vydání

ilustrovala
Bára Buchalová

TRITON

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Klára Smolíková, 2020

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

Cover & Illustrations © Bára Buchalová, 2020

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-750-8

Skákající písmenka

„Aleši, jsi na řadě,“ zaslechl chlapec a zatmělo se mu před očima. Tolik si přál být neviditelný. Jenže oči paní učitelky si ho našly.

„Aleši, tak čti!“

Hlas zněl netrpělivě.

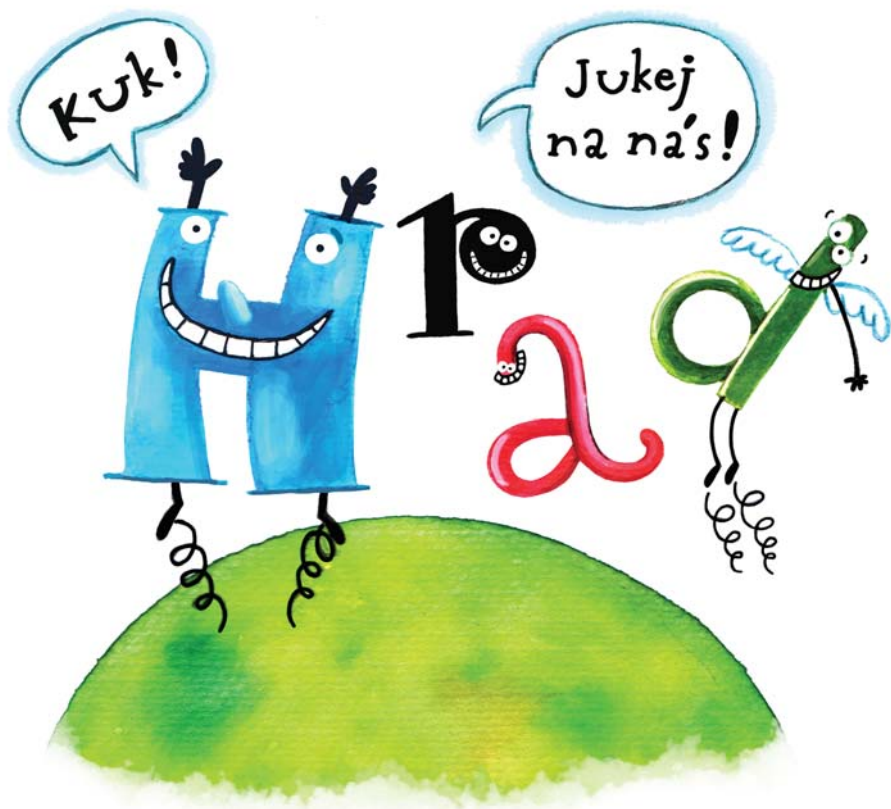
Podíval se na stránku otevřené čítanky. Písmenka poskakovala. Schovávala se. Některá dokonce tancovala.

„Aleškůůů,“ volala na něj písmenka. „Chyť si nás!“

Aleš polknul. V puse měl sucho a jazyk se mu lepil na patro.

Připadal si jako trosečník na poušti, který trpí horkem a žízní a vidí přeludy. Písmenka přece nemetají po stránce kotrmelce. Písmenka by měla stát a čekat, až je někdo přečte.

„Tak bude to?“ ozvalo se od tabule. „Jak dlouho máme ještě čekat?“

Ve třídě to šumělo a spolužáci si mezi sebou čím dál hlasitěji šeptali. Přitom se na Aleše dívali.

Nebylo to poprvé, kdy se u čtení zadrhl.

„Na. Kopci. Stál. Had,“ přečetl s obtížemi.

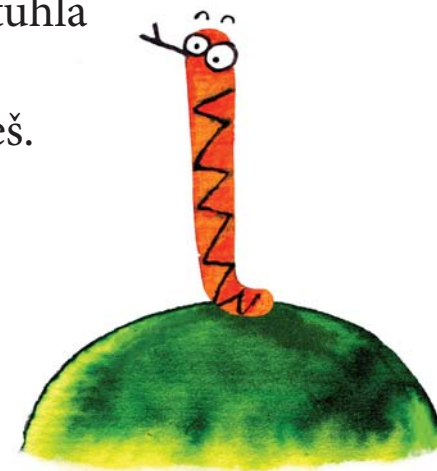
Spolužáci se začali hlasitě smát.

„Na,“ ozvalo se zezadu a Aleše dloublo cosi tvrdého do zad.

Kamarádka Zorka mu něco podávala. Byla to lupa. Aleš ji přiložil nad stránku a písmena ztuhla v pozoru.

„Hrad, samozřejmě,“ opravil se Aleš.

„Na kopci stál hrad.“

S abecedou na schovávanou

Podívej, co se stane, když některé písmenko při čtení vynecháme.

Na zahradu přilétla rána.

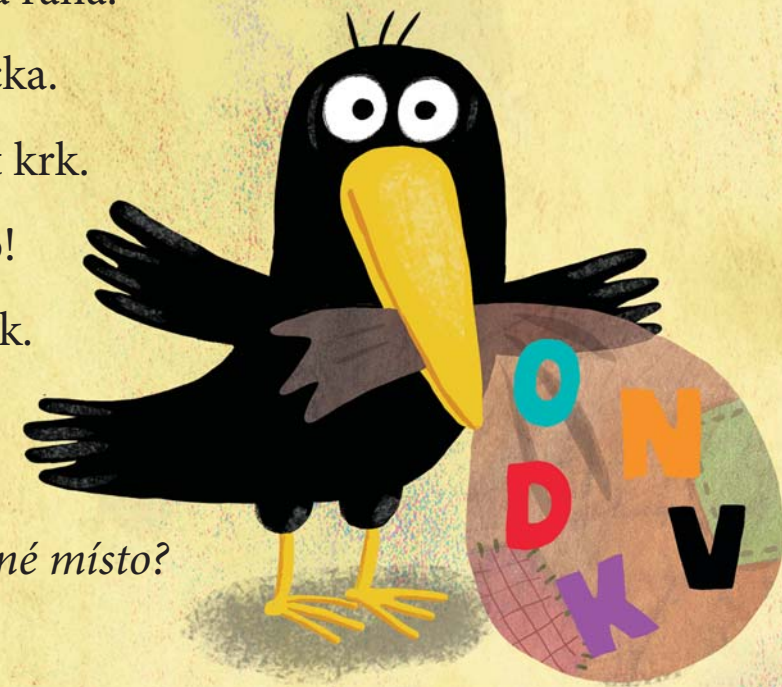
Na skříni seděla očka.

Musíš s námi držet krk.

Otevři ve třídě oko!

Princeznu unesl rak.

*Pochytáš písmena
a vrátíš je na správné místo?*

Oči jako rys

„Vypadáš v nich chytře,“ zhodnotila Zorka kamaráda, když vyšel z optiky. Na nose mu seděly brýle a oči se za skly zdály větší.

„Jako velký detektiv,“ zadíval se na sebe Aleš do výlohy. „Ještě mi chybí vousy a lupa.“

„Vousy nepotřebuješ. Lupu mám. Takže co podnikneme, když už vidíš jako rys a nemžouráš jako probuzená sova?“

„Vyrazíme do knihovny!“ napadlo Aleše. „Musím vyzkoušet, jestli mě teď budou písmenka poslouchat!“

„Dobře,“ souhlasila kamarádka. „Kdyby tě ty potvůrky zase zlobily, máme lupu i brýle.“

Knihovna stála uprostřed velké zahrady. Původně to byla školní zahrada a žáci na záhoncích pěstovali cibuli, mrkev a salát. Dnes zde rostly jen růže a v budově vystřídal učitele knihovníci. Místo dětí se sem nastěhovaly knihy. Jsou podstatně tišší a méně se pohybují. Tedy aspoň si to o knihách lidé myslí.

„Kde zase jsou? Kam zmizely?!“ zaslechli kamarádi lamentování knihovnice Růženky, jen co překročili práh knihovny.

„Dobrý den,“ pozdravili Aleš a Zorka. „Kdo zmizel?“ zeptali se současně.

„Knihy přece,“ povzdechla si knihovnice a oběma rukama si svírala usoužený obličej. „Ztrácejí se jako pára nad hrncem.“

„My vám pomůžeme,“ navrhla Zorka. „Já mám lupu.“

„A já mám teď oči jako rys,“ přidal se Aleš.

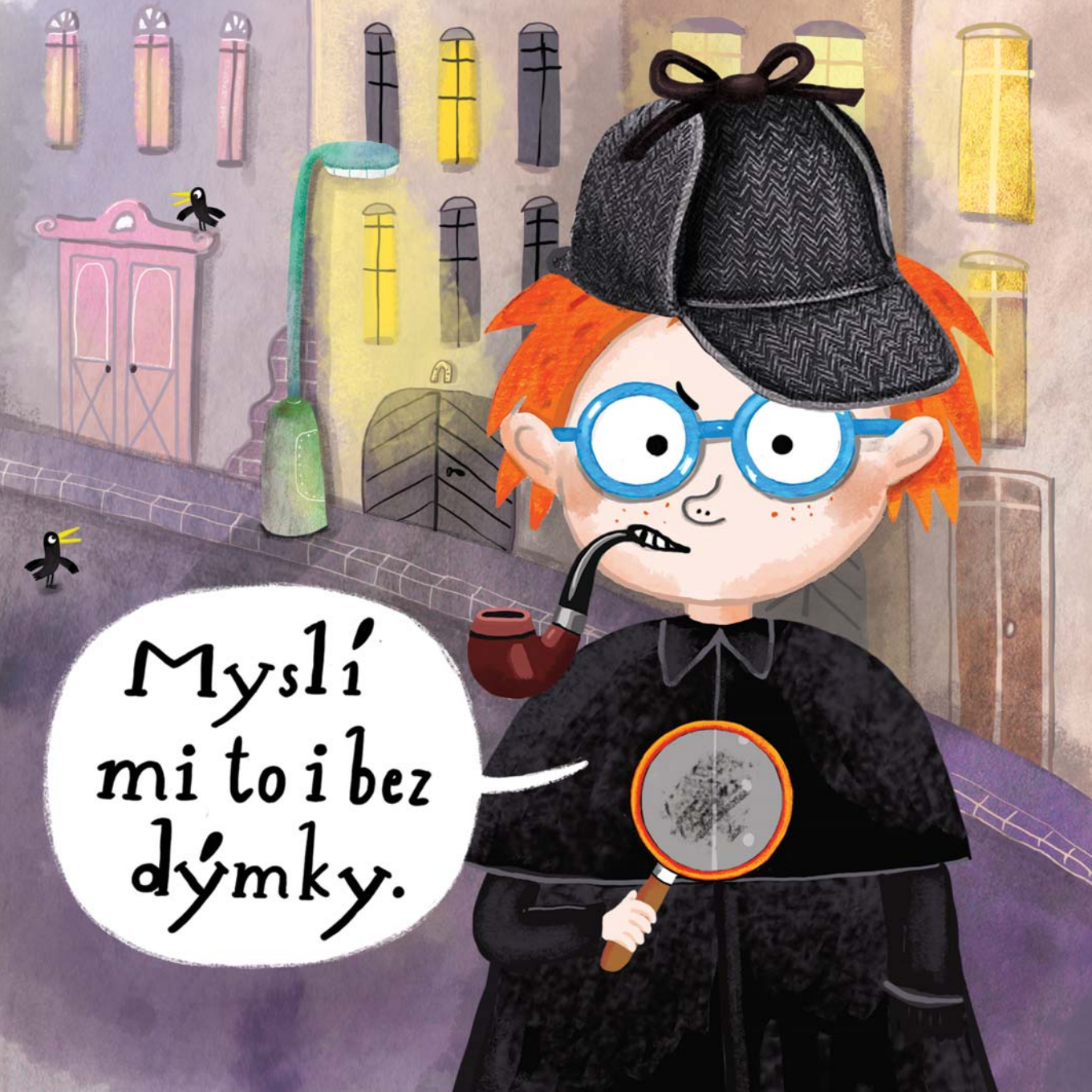
„A v těch brýlích vypadáš jako detektiv,“ pohlédla na Aleše knihovnice. „Vlastně tak vypadáte oba,“ protože Zorka držela v ruce velkou lupu.

Na stopě zločinu

Detektiv vyšetřuje zločiny nenápadně. Proto neobléká uniformu. Zorka si vzpomněla, že většinou nosí plášť. Aby mu nebylo vidět do tváře, nasazuje si klobouk, a ještě si jej posune do čela.

Myslí
mi to i bez
dýmky.

Detektiv nepotřebuje při pátrání jen zrak. Musí zapojit i další smysly.

Nesmí si sedět na uších, aby vše slyšel a neunikl mu žádný podezřelý šramot.

Musí mít na zločince nos a vycítit, když se někdo chová podezřele.

Jinak by se totiž snadno mohlo stát, že mu pachatel proklouzne mezi prsty.

A když s podezřelým mluví, měl by mu umět rozvázat jazyk, aby se dozvěděl víc.

Velká knihovnická loupež

Paní knihovnice nad návrhem malých detektivů moc nejásala.

„Nebude snadné zjistit, kam se knihy ztrácejí,“ pokrčila rameny. „Ale bránit v pátrání vám nebudu.“

Zorka s Alešem na sebe kývli a nenápadně se vydali na průzkum terénu. Musí poslouchat, co se kde šustne za knihovnickými regály.

Nejprve si ničeho zvláštního nevšimli. Lidé postávali a listovali knihami. Jedna paní v oranžovém kabátě seděla u stolku a vzdychala nad rozměrnou knihou, kterou měla před sebou otevřenou.

„Určitě se ji chystá ukrást,“ zašeptala Zorka.

Připlížili se blíž a zaslechli, jak si žena pro sebe polohlasem mumlá: „To by se mi líbilo.“ Pak otočila stránku, opět si povzdechla a tiše dodala: „Jen mít peníze.“

